

Oman äänen kirkkomatka

Sulje silmäsi ja lähde kanssani kirkkomatkalle. Voit piirtää mieleen oman kotikirkkosi; sen paikan, joka on sinulle rakas ja tärkeä. Paikan, jossa olet joskus kohdannut Jumalan.

Katsele ympärillesi. Mitä näet? Ympärilläsi on luultavasti kirkonpenkkejä, erilaisten ihmisten täyttämiä. Ehkä jollain penkillä istuu sinulle tuttu ihminen. Saatat miettiä, mitä hänelle kuuluu, mitä hänellä on elämässä meneillään.

Katso penkkiriviä edessäsi. Löydätkö siltä äidin suuren lapsikatraan ympäröimänä? Näetkö uurteet hänen kasvoillaan, väsymyksen silmissään? Katso häntä syvälle silmiin. Mitä näet? Kenties mietit, mistä hän saa arkeensa voimaa. Mistä löytyvät ne enkelit, jotka pyykkivuorten keskellä helpottavat?

Entä jos suuren lapsikatraan keskellä istuukin mies, yhtä syvät uurteet silmissään? Mies, jonka kasvoilla väsymys on tehnyt työtään, joilla riittämättömyys huutaa äänetöntä huutoaan? Miten häntä katsot? Nousevatko mieleesi samat kysymykset kuin väsynyttä äitiä katsellessasi? Vai mietitkö kenties, miten hän on tuohon tilanteeseen päätenyt?

Muuttuvatko kysymyksesi, jos huomaat väsyneiden silmien alla lyöntien jäljet?

Katsele vielä ympärillesi. Ehkä näet jollain penkillä yksin kirkkoon tulleen naisen. Naisen, joka ei koskaan mahtunut siihen tytön muottiin, jota hänelle lapsuudessa yritettiin istuttaa. Joka sai vuosien mittaan kuulla olevansa liian kovaääninen ja näkyvä, tytön rooliin sopimaton. Naisen, joka ei vielä ole löytänyt elämässä paikkaa, jonne kokonaisuena mahtua. Katso häntä hetki. Kuuletko ne kysymykset, jotka hänen päässään vilisevät? Näetkö kätketyn tarpeen siitä, että joku ottaisi vastaan sellaisena kuin hän on? Antaisi olla se ihminen, joksi hänet on luotu?

Muistatko myös hänet, kirkkomatkallasi kohtaamaan kerjäläisnaisen, kadun kulmalla istuneen? Huiveihin kietoutuneen, tummahipiäisen, kuvankauniin naisen, silmät surua tulvillaan. Ehditkö pysähtyä ajattelemaan, miksi hän on tuossa ja minä tässä? Jos olisit hänen luokseen pysähtynyt, millaisen tarinan hän olisi sinulle kertonut? Olisitko ollut sitä valmis kuulemaan?

Lopuksi pyydän sinua suuntaamaan katseen itseesi. Pysähdy hetkeksi miettimään, miten muut kirkonpenkissä istujat näkevät sinut. Miten toivoisit, että sinut nähtäisiin? Millaisen tarinan haluat muiden näkevän sinussa?

Toisen ihmisen katseen alla voi joskus olla tukalaa olla. Varsinkin silloin, kun tuntuu, ettei oma ääni tule kuulluksi, kun ei tule nähdyksi oikein. Tai silloin, kun omassa elämä on tulvillaan suuria kysymyksiä, sellaisia, joita on vaikea edes lähimmilleen näyttää.

Paavali kutsuu meitä kantamaan toinen toisemme taakkoja. Silloin, hänen mukaansa, toteutamme Kristuksen lain. Paavalin kehotus koskee myös sinun taakkojasi. Jaettu kuorma on kevyempi kantaa.

Jumala katsoo meitä jokaista armahtavin silmin, auttaa kuormiemme kanssa. Kunpa me ihmisetkin osaisimme.

Voit avata silmäsi. Juuri nytkin saat tuossa Jumalan katseessa levätä.

Teksti: Matleena Ikola